

РЕШЕНИЕ

№ 1552

гр. София, 15.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-A СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Стела Кацарова

Членове: Йоана М. Генжова
Георги Кацаров

при участието на секретаря Цветослава В. Гулийкова
като разгледа докладваното от Йоана М. Генжова Въззивно гражданско дело
№ 20221100512270 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

С решение №11548/23.10.2022г., постановено по гр.д. 67133/2021г. по описа на СРС, 33 състав, е признато за установено, че Й. Г. М. дължи на „Й.Б.“ ЕАД (с предишна фирма „Теленор България“ ЕАД) сумите, за които е издадена заповед за изпълнение от 28.07.2021г. по ч.гр.д. №41393/2021г. по описа на СРС, 33 състав, както следва: 308,01 лева на основание чл.79, ал.1 от ЗЗД във вр. с чл.228 от ЗЕС, представляваща неплатени абонаментни такси за отчетен период от 25.06.2019г. до 24.08.2019г. за предпочетен номер +****, ведно със законна лихва от 15.07.2021г. до окончателното погасяване; 173,89 лева на основание чл.342, ал.1 от ТЗ във вр. с чл.232, ал.2, предл. първо от ЗЗД, представляваща неплатени лизингови вноски за устройство Apple iPhone SE 32 GB Space Grey за периода от 25.06.2019г. до 24.10.2019г., ведно със законната лихва от 15.07.2021г. до окончателното погасяване, като е отхвърлен искът за горницата до пълния предявен размер от 177,13 лева. Отхвърлени са предявените от „Й.Б.“ ЕАД (с предишна фирма „Теленор България“ ЕАД) срещу Й. Г. М. искове: 1/по чл.422 от ГПК във вр. с чл.92, ал.1 от ЗЗД за признаване за установено, че ответникът дължи на ищцовото

дружество сумата от 77,46 лева, представляваща неустойка за предсрочно прекратяване на сключения между страните договор по вина на ответника, която сума е включена в издадена фактура №7295788428/25.10.2019г., и 2/ по чл.422 от ГПК във вр. с чл.342, ал.1 от ТЗ във вр. с чл.232, ал.2, предл.1 от ЗЗД за признаване за установено, че ответникът дължи на ищцовото дружество сумата от 27,34 лева, представляваща разлика между цената на закупено устройство без абонамент и преференциална обща лизингова цена по договора за лизинг, начислена във фактура №7295788428/25.10.2019г., за които суми е издадена заповед за изпълнение от 28.07.2021г. по ч.гр.д. №41393/2021г. по описа на СРС, 33 състав. Осъден е на основание чл.78, ал.1 от ГПК Й. Г. М. да заплати на „Й.Б.“ ЕАД сумата от 910,80 лева, представляваща разноси в исковото производство и сумата от 314,49 лева, представляваща разноси в заповедното производство, пропорционално на уважената част от исквете.

Постъпила е въззивна жалба от ответника Й. Г. М., чрез адв. З. П. К., назначен за особен представител на основание чл.47, ал.6 от ГПК, срещу решението в частта, с която предявените искове са уважени. Излагат се оплаквания, че решението е нищожно поради нарушение на чл.41, ал.1 от ЗЗД и на чл.146, ал.1, т.2 от ГПК относно направените възражения на ответната страна по проекта за доклад. В жалбата се поддържа, че „Й.Б.“ ЕАД е пълен правопреемник на „Теленор България“ ЕАД, поради което от датата на правопреемството било прекратено упълномощаването на процесуалните представители на ищеца и съдът следвало да изиска нови пълномощни от лицата, представляващи „Й.Б.“ ЕАД. Тези възражения били направени с отговора на исковата молба, но не били взети предвид от съда в доклада по делото.

В срока по чл.263, ал.1 от ГПК е постъпил писмен отговор на въззивната жалба от насрещната страна „Й.Б.“ ЕАД, чрез пълномощника адв. В. Н., с който жалбата се оспорва изцяло и е направено искане за потвърждаване на обжалваното решение. Посочва, че изложените във въззивната жалба оплаквания биха могли да бъдат основание за неправилност на решението, но не и за неговата нищожност. Счита, че не е налице основание за нищожност на обжалваното решение. Посочва, че в хода на първоинстанционното производство е променена само фирмата на ищеца и не е налице правопреемство.

Софийски градски съд, като обсъди събраните по делото доказателства и становищата на страните, съгласно разпоредбата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира следното от фактическа и правна страна:

Въззивната жалба е подадена в срок, от легитимирана страна, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, и е процесуално допустима, а разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата с изключение на случаите, когато следва да приложи императивна материалноправна норма, както и когато следи служебно за интереса на някоя от страните – т. 1 от ТР № 1/09.12.2013 г. по тълк. д. № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС.

Постановеното решение е валидно и допустимо.

Неоснователни са поддържаните във въззивната жалба доводи за нищожност на обжалваното решение, тъй като процесуалните представители на ищцовото дружество били с прекратени пълномощия поради настъпило правоприемство в хода на процеса. Съгласно мотивите на ТР №1/2011г. ОСГТК на ВКС, нищожно е съдебно решение, постановено от ненадлежен орган или в ненадлежен състав, извън правораздавателната власт на съда, не в писмена форма, абсолютно неразбираемото решение или неподписаното решение. При извършената проверка въззивната инстанция констатира, че атакуваният съдебен акт е постановен от надлежен съд, в изискуемия състав, по изискванията за родовата и местната подсъдност. Съдебният акт е постановен в пределите на правораздавателната власт на съда, изготвен е в писмена форма и е подписан от съдията. В същия ясно е изразена волята на съда. Следователно в процесния случай не е налице нито един от изброените пороци на нищожния съдебен акт, като следва да се има предвид и обстоятелството, че поддържаното във въззивната жалба оплакване не може да обоснове нищожност на решението. Следва да се отбележи също така, че оплакването е и неоснователно, тъй като в случая не се касае за настъпило правоприемство в хода на процеса, а за вписана на 28.02.2022г. промяна във фирмата (наименованието) на ищцовото дружество от „Теленор България“ ЕАД на „Й.Б.“ ЕАД.

Подадената от особения представител на ответника въззивна жалба е бланкетна и в същата не се посочват конкретни оплаквания относно правилността на обжалваното решение, по отношение на която въззивният съд е ограничен от посочените в жалбата основания с изключение на случаите, когато следва да приложи императивна материалноправна норма или когато следи за защита на интереса на определени частноправни субекти. Извън тези две хипотези при решаване на делото по същество въззивната инстанция проверява законосъобразността само на посочените във въззивната жалба процесуални действия на първоинстанционния съд и обосноваността само на посочените негови фактически констатации. В този смисъл са задължителните за съдилищата разяснения, дадени с ТР №1/2013г. на ОСГТК на ВКС.

В конкретния случай във въззивната жалба на ответника не се съдържат конкретни оплаквания за неправилност на обжалваното решение, доколкото липсват доводи за допуснато от първоинстанционния съд нарушение на материалния закон, съществено нарушение на съдопроизводствените правила, непълнота на доказателства или необоснованост. По подадена бланкетна въззивна жалба, в която не са посочени конкретни и изрични пороци на обжалваното решение и при липса на допуснато от първоинстанционния съд нарушение на императивна материалноправна норма е недопустимо извършване на цялостна проверка правилността на обжалваното първоинстанционно решение от въззивния съд.

Поради това първоинстанционното решение следва да бъде потвърдено на основание чл.271, ал.1 и чл.272 от ГПК.

По разноските:

При този изход на спора въззивникът следва да бъде осъден да заплати на въззиваемата страна разноски за въззивното производство в размер на 550 лева, от които 400 лева адвокатско възнаграждение и 150 лева – депозит за особен представител, съгласно представения списък по чл.80 от ГПК.

По изложените мотиви, Софийски градски съд, ГО, IV-А въззивен състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №11548/23.10.2022г., постановено по гр.д. 67133/2021г. по описа на СРС, 33 състав.

ОСЪЖДА Й. Г. М. да заплати на „Й.Б.“ ЕАД (с предишна фирма „Теленор България“ ЕАД) разноси за въззивното производство в размер на 550 лева.

Решението не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____